

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **M. H. N.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem P.
zastoupený Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem
sídlem Bedřicha Smetany 2, 301 00 Plzeň

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2021, č. j. MV-136023-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s. se žalobce domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 8. 2021, č. j. OAM-5237-31/ZM-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR spočívající ve výkonu nelegální práce.
2. Žalobce měl v době od 20. 4. 2016 do 28. 2. 2018 povolen pobyt na území ČR na základě zaměstnanecké karty jako brusič nástrojů a kovů u společnosti HOPAX s. r. o. Dne 7. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Dne 13. 2. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ve vztahu k pracovnímu místu u zaměstnavatele TIHA, spol. s r. o. na pracovní pozici skladník/řidič, evidovanému v centrální evidenci volných pracovních míst pod č. 13 764 840 776.
3. Správní orgány v průběhu řízení zjistily, že žalobce vykonával práci u jiného zaměstnavatele a na jiném místě, než pro které žalobci svědčila zaměstnanecká karta, když zaměstnání u společnosti HOPAX s. r. o. ukončil dne 30. 6. 2016. Žalobce měl jednak od července 2016 hlídat obchod svého bratra v Praze 6 v rozsahu 15 až 20 hodin měsíčně. Dále měl žalobce od 1. 7. 2016 vykonávat práci u zaměstnavatele TIHA, spol. s r. o. na pozici skladník/řidič v rozsahu plného pracovního úvazku. Správní orgány na základě tohoto zjištění dospěly k právnímu závěru, že se žalobce dopustil výkonu nelegální práce. V dlouhodobém výkonu nelegální práce pak správní orgány spatřovaly jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ČR.
4. S ohledem na tuto skutečnost tak správní orgán prvního stupně zamítl prvoinstančním rozhodnutím žalobcovu žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí zamítla žalovaná napadeným rozhodnutím.

II.

Žaloba

5. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že po skončení pracovního poměru dle zaměstnanecké karty řádně dne 7. 7. 2016 požádal o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, přičemž o této žádosti bylo pravomocně rozhodnuto až dne 1. 11. 2021, tj. po více než pěti letech. Žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podal žalobce dne 13. 2. 2018 a řízení o ní trvalo cca tři a půl roku. Obě řízení tedy trvala v rozporu s § 6 správního řádu nepřiměřeně dlouhou dobu, přičemž žalobce byl na jejich výsledcích existenčně závislý a po skončení původního pracovního poměru zůstal řadu let zcela bez

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

možnosti získat prostředky k obživě. Činnost žalobce k zajištění obživy nelze posoudit jako nelegální práci, protože byl v krajní nouzi.

6. V druhém okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že pokud správní orgány nevyřizovaly úřední záležitosti v přiměřené době a nezachovávaly tak pravidla právního státu, nemohou se dovolávat veřejného zájmu. Žalobce dále zdůraznil, že jeho jednáním nebyl nikdo poškozen, ani nebyl narušen veřejný zájem, neboť vzhledem k obecně známému nedostatku pracovních sil nemohl žalobce narušit trh práce v ČR.
7. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalované k dalšímu řízení.
8. Žalobce v replice ze dne 28. 12. 2021 toliko zopakoval námitku odkazující na § 6 správního řádu.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaná s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

10. Vzhledem k tomu, že žalobce v podání ze dne 2. 12. 2021 výslovně s takovým postupem souhlasil a žalovaná nereagovala na výzvu soudu ze dne 25. 11. 2021, č. j. 57 A 140/2021-19, rozhodl soud o žalobě ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
11. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě, přičemž neshledal žádné vady napadeného rozhodnutí, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.
12. Žaloba žalobce není důvodná.
13. Při posouzení věci vyšel soud z následující právní úpravy.
14. Podle § 44a odst. 11 zákona o pobytu cizinců platilo, že „[M]inisterstvo platnost zaměstnanecké karty neprodlouží, nesplňuje-li cizinec podmínky uvedené v § 42g odst. 2 písm. b) a c), § 42g odst. 3 větě první nebo v § 42g odst. 4 anebo je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e), a dále, jestliže Úřad práce České republiky – krajská pobočka nebo pobočka pro hlavní město Prahu vydal závazné stanovisko, že další zaměstnávání cizince nelze vzhledem k situaci na trhu práce povolit. Ustanovení § 42g odst. 3 věta druhá se použije obdobně.“
15. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců platilo, že „[M]inisterstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.“
16. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců platilo, že „[M]inisterstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.“
17. Konečně podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platilo, že „[D]louhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

§ 33 odst. 3, *ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*“

18. Podle § 5 písm. e) bod 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), se nelegální prací rozumí *práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.*
19. Podle § 6 odst. 1 správního řádu *„[S]právní orgán vyřizuje věci bez zbytečných průtahů. Nečiní-li správní orgán úkony v zákonem stanovené lhůtě nebo ve lhůtě přiměřené, není-li zákonná lhůta stanovena, použije se ke zjednání nápravy ustanovení o ochraně před nečinností (§ 80).“*
20. Citovanou právní úpravu lze shrnout tak, že ministerstvo, tedy správní orgán prvního stupně, neprodlouží platnost zaměstnanecké karty v případě, že je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR.
21. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o skutkovém základu případu: Žalobce měl v době od 20. 4. 2016 do 28. 2. 2018 povolen výkon práce jako brusič nástrojů a kovů u společnosti HOPAX s. r. o., ale v rozporu s tím u společnosti HOPAX s. r. o. ukončil zaměstnání dne 30. 6. 2016 a již od července 2016 (nejméně do 19. 5. 2021, kdy byl žalobce vyslechnut) pracoval jednak jako hlídač obchodu svého bratra v Praze 6 v rozsahu 15 až 20 hodin měsíčně a současně na plný úvazek jako skladník/řidič u zaměstnavatele TIHA, spol. s r. o. (viz str. 6 napadeného rozhodnutí). Proti těmto skutkovým zjištěním správních orgánů žalobce v žalobě nic nenamítal. Nenamítal ničeho ani proti právnímu posouzení správních orgánů, že šlo o nelegální práci.
22. Obecně platí, že dlouhodobý výkon nelegální práce může být jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ČR (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2021, č. j. 1 Azs 466/2020-51, bod 13, ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017-53, nebo ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019-19).
23. Soud aprobuje závěr žalované, že zjištěná mnohaletá nelegální práce žalobce naplňuje pojem jiné závažné překážky pobytu žalobce na území. Soud odkazuje na odůvodnění žalované na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, že *„[...] nelze mít pochyb o tom, že výkon nelegální práce od roku 2016 je závažným porušením právních předpisů České republiky, tudíž intenzita jeho jednání, tj. výkonu závislé činnosti mimo pracovněprávní vztah, v rozporu s vydanou zaměstnaneckou kartou, je vysoká“, a že „[V] daném případě Komise soublasí se správním orgánem I. stupně, že intenzita porušování právních předpisů ze strany účastníka řízení byla taková, že ji nelze pominout. Účastník řízení vykonává nelegální práci po dlouhou dobu a nejedná se tak o ojedinělý přivýdělek, účastník řízení naopak vykonává nelegální práci několik let, přičemž se jedná o soustavnou práci s cílem zisku. Nelze pominout ani fakt, že příjem z této nelegální práce tvořil významnou část jeho výdělku. Účastník řízení tedy svou činnost neprovozuje v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Komise uvádí, že práce v jiném místě jejího výkonu je dostatečně silným důvodem pro nevyhovění žádosti účastníka řízení.“*
24. Podstatou žalobní argumentace prvního okruhu žalobních námitek bylo, že v žalobcově výkonu nelegální práce nebylo lze spatřovat jinou závažnou překážku pobytu na území

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

ČR, neboť do výkonu nelegální práce byl žalobce *uvržen* liknavým postupem správních orgánů, které nerozhodly o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, resp. žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele bez zbytečných průtahů ve smyslu § 6 správního řádu. Žalobní námitka, jejímž vymezením byl soud vázán [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 75 odst. 2 téhož zákona], spočívala tedy v tom, že žalobcem vykonávaná nelegální práce nemohla naplnit pojem jiné závažné překážky pobytu žalobce na území ČR, protože žalobce nelegální práci vykonával v důsledku délky řízení o jeho žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele a o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.

25. Žalovaná k těmto námitkám na str. 10 napadeného rozhodnutí uvedla: *„K namítanému liknavému přístupu správního orgánu I. stupně a tím spojených průtahů v řízení o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty a v řízení o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, Komise uvádí, že správní orgán I. stupně v předmětných řízeních činil procesní úkony za účelem zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Účastník řízení rovněž mohl v případě průtahů v řízení podat návrh na opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 zákona č. 500/2004 Sb. Komise v této věci navíc odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 A 171/2002 - 5, podle kterého platí, že „průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu - tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“*
26. Soud s tímto posouzením námitek žalobce žalovanou souhlasí. Skutečnost, zda správní orgány věc žalobce vyřídily bez průtahů či s průtahy, nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, které s prvoinstančním rozhodnutím tvoří jeden celek (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publ. pod č. 534/2005 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 10. 2021, č. j. 7 As 447/2019-60, bod 22). *„Správní orgány by měly dodržovat lhůty k vydání rozhodnutí a překračovat tyto lhůty jen v nezbytně nutných případech (viz rozsudek NSS ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017-31). Zákonné lhůty k vydání rozhodnutí jsou ale pouze lhůtami pořádkovými, jejichž překročení nemá vliv na zákonnost správního rozhodnutí, jak již uvedl v napadeném rozsudku krajský soud (srov. rozsudky NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002-41, ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, č. 2785/2013 Sb. NSS, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018-4).“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2020, č. j. 10 Azs 374/2019-33, bod 16). Překročení lhůt pro vydání rozhodnutí tedy nemůže způsobit nezákonnost správního rozhodnutí. V rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015-35, kasační soud připustil, že ve výjimečných případech *„průtahy v řízení v kombinaci s dalšími okolnostmi mohou představovat porušení procesních předpisů, takže bude nutné je považovat za podstatnou procesní vadu, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu“* (tento právní názor je obsažen i v rozsudku ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013-69, bod 25). V projednávané věci však žalobce netvrdil žádné další okolnosti, které by ve spojení s průtahy řízení měly založit tak závažnou procesní vadu, že by byla atakována zákonnost napadeného rozhodnutí. Navíc mezi délkou správního řízení a nelegální prací žalobce nelze shledat příčinnou souvislost, to znamená, že výkon nelegální práce žalobcem nemohl být důsledkem případné nečinnosti

správních orgánů. Soud podotýká, že žalobce počal s výkonem nelegální práce (dne 1. 7. 2016) ještě před tím, než podal žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele (dne 7. 7. 2016).

27. Ve vztahu k žalobní argumentaci vztahující se ke krajní nouze soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Azs 331/2019 – 30, body 14 až 16, kde Nejvyšší správní soud ve vztahu k vyhoštění vyložil, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost zkoumat, zda se jednání, za které cizinci bylo uloženo správní vyhoštění, dopustil v krajní nouzi. *„Krajní nouze, která představuje jednu z okolností vylučujících protiprávnost, je totiž pojmem z oblasti trestního práva či práva přestupkového. Správní vyhoštění je však svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy (oproti rozhodnutí o spáchaném přestupku či trestném činu), ale je rozhodnutím preventivní povahy, jež obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 9 Azs 176/2017 – 26). Proto také nebyl krajský soud povinen se zabývat tím, zda se stěžovatel dopustil předmětného jednání (které nebylo v nynějším případě kvalifikováno jako přestupek či trestný čin) v krajní nouzi, neboť jak je uvedeno výše, tato skutečnost není při rozhodování o správním vyhoštění podstatná.“* V posuzované věci žalobce nebyl správními orgány sankcionován za spáchání přestupku spočívajícího ve výkonu nelegální práce - v projednávané věci se jednalo o řízení o žalobcově žádosti, nikoliv o řízení o přestupku. Soud má tedy za to, že závěry zde uvedené k vyhoštění lze aplikovat i v řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, nicméně i kdyby tomu tak nebylo, stejně šlo o nedůvodnou žalobní námitku z dále uvedených důvodů.
28. Krajní nouzí je stav *přímo a bezprostředně hrozícího nebezpečí, který nelze odvrátit jinak* (srov. § 2906 občanského zákoníku, § 28 trestního zákoníku nebo § 24 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Již z definice krajní nouze je zřejmé, že jí nemůže být odůvodněn mnohaletý výkon nelegální práce. Žalobce totiž jednak nebyl nucen setrvávat na území ČR, ani netvrdil, že by byl přímo a bezprostředně v ohrožení života, kdy je z povahy věci vyloučeno, aby toto ohrožení nebylo lze odvrátit jinak než mnohaletou nelegální prací. Prvoinstanční a napadené rozhodnutí se týkala řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty, kdy žalobce byl po dobu řízení o této žádosti oprávněn vykonávat práci na tom pracovním místě, pro něž mu svědčila zaměstnanecká karta (srov. § 47 odst. 4 ve spojení s § 42g odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Správním orgánům přitom nelze přičítat, a žalobce to ani v žalobě netvrdil, trvání či skončení pracovního poměru žalobce u HOPAX s. r. o., pro nějž svědčila žalobci zaměstnanecká karta. Lze shrnout, že (i) protiprávní charakter mnoho let žalobcem vykonávané práce v rozporu se zaměstnaneckou kartou nebyl vyloučen krajní nouzí, (ii) mezi délkou správních řízení a žalobcem vykonávanou prací není kauzální nexus, a (iii) závěr správních orgánů o tom, že tato dlouhodobě vykonávaná nelegální práce vytvořila závažnou překážku pobytu žalobce na území, je tak správný.
29. Jakkoli je zřejmá úzká souvislost řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti žalobcovy zaměstnanecké karty a řízení o žádosti žalobce o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, délka těchto řízení nemohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. V případě, že by správní orgány v těchto řízeních nejednaly bez průtahů, měl žalobce k dispozici prostředky právní ochrany – žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu a žalobu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 a násl. s. ř. s. Žalobci je též k dispozici postup podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo

nesprávným úředním postupem, podle jehož § 13 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem, jímž je i porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, přičemž tím není podle § 31a tohoto zákona dotčeno právo na přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Jinými slovy, extenzivní délka správního řízení může mít konsekvence, ale nikoli dopad tvrzený žalobcem, to jest, že by opravňovala žalobce k mnohaletému výkonu nelegální práce.

30. Soud po přezkoumání průběhu správního řízení o žalobcově žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty tedy dospěl k závěru, že s ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci bylo lze žalobcem vykonávanou nelegální práci hodnotit jako jinou závažnou překážku pobytu žalobce na území ČR.
31. Ani žalobní námitky druhého okruhu nebyly důvodné.
32. I kdyby správní orgány vyřídily věc žalobce s průtahy, neznamená to, že by tím byly zbaveny oprávnění hodnotit protiprávnost jednání žalobce. Žalobce, jak bylo výše vyloženo, měl právní prostředky, jak proti nečinnosti správních orgánů brojit. Žalobní úvaze, že proto, že správní orgány postupovaly pomalu, měl žalobce právo jednat protiprávně, nelze přisvědčit.
33. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že právní závěr o existenci závažné překážky pobytu žalobce na území opřený o skutkový závěr o mnohaleté nelegální práci žalobce, je vyloučen, protože v důsledku jeho jednání nebyl nikdo poškozen, ani nedošlo k narušení veřejného zájmu. Pro naplnění neurčitého právního pojmu *jiné závažné překážky pobytu cizince na území ČR* nebylo nutné, aby dlouhodobým jednáním žalobce spočívajícím ve výkonu práce na odlišném pracovním místě pro odlišného zaměstnavatele byl někdo poškozen. Co se týče narušení veřejného zájmu, žalobci nebylo lze přisvědčit proto, že žalobcovou optikou by bylo s ohledem na nedostatek pracovních sil na území ČR zcela zbytečné regulovat zaměstnanost cizinců jakýmkoli povoleními k výkonu zaměstnání. Pracovní trh v ČR však stojí na principu prioritního zaměstnávání občanů ČR a občanů EU (srov. § 89 zákona o zaměstnanosti ve spojení s § 37a téhož zákona). Jinak řečeno, pracovní místo je možné obsadit cizincem, pouze pokud o toto neprojevil zájem občan ČR či občan EU. Pokud žalobce vykonával jinou práci na jiném pracovním místě, než ke kterému se vztahovala jeho zaměstnanecká karta, narušil tímto jednáním veřejný zájem na ochraně pracovního trhu (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí; podrobně pak srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 2 Ads 83/2019-26, bod 24).
34. Z výše uvedených důvodů soud žalobu neshledal důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V.

Náklady řízení

35. Výrokem II tohoto rozsudku rozhodl soud tak, že žádnému z účastníků řízení nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*) a žalované nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.

předseda senátu